

Musta kissa Prologi Tämä tarina mustasta kissasta kertoo yliluonnollisella tavalla siitä kuinka epävarmalla pohjalla meidän kaikkien elämä, todellisuus ympärillämme on. Tämä kertoo siis siitä, kun tuo niin sanottu todellisuus edessäme ja ympärillämme romahtaa ja hajoaa ja jostain niinkin tavallisesta asiasta kuin kissasta tulee meille elämää suurempi uhka. Jo muinaisista ajoista lähtien kissoja on pidetty arvossa, pelätty ja palvottu. Jostain kumman syystä kissoilla on aina ollut sellaisia vaikutuksia ihmisiin, jopa itsekin erittäin arvossapidettyihin, pelättyihin ja palvottuihin. Jo muinaisen Egyptinkin suuret hallitsija olivat pitkältä viisaita pitäessään kissoja henkisesti erittäin korkeatasoisina eläiminä ja rakkaina lemmikkeinä. Kissat siis nauttivat jo silloin suuresta suosioistaan, eikä ehkä aiheetta. Niissä kun tuntuu olevan jotain erittäin mystistä ja eläimiksi suurta oppineisuutta viisautta unohtamatta. Joten, siirrytäänkö sitten itse asiaan, eli tarinaan - ei sen vähempään - kuin Mustasta kissasta. Ja, kuten joku tuntematon mestari on joskus sanonut. "Ja täytyy muistaa, että joskus pimeässä niiden silmät välkkyvät punaisina kuin itse pirulla ja mielessään ne punovat juonia juonten perään kunnes ovat saaneet sinut verkoonsa." 1. Koulupäivä oli ohi ja Steve ja Harry olivat jo nyt kaukana koulun pihasta. Heidän allaan ärisi ja puhisi kunnon vanha customoitu Ford Mustang vuodelta 78 ja he ajoivat huimasti liikennerajoituksia lujempaa. Suoraan sanottuna, he eivät olisi voineet välittää asiasta yhtään sen vähempää. Jos naisia ei oteta mukaan, niin tuo huima vauhti ja kehossa jylläävät adrealiiniryöpyt olivat se mistä he välittivät, se minkä takia he elivät ja hengittivät. Radiosta tuli ylimääräinen tiedoitus. "Tämä on ylimääräinen uutislähetys. Valtatie 34:n varrella on sattunut useampi onnettomuus ja yhden eloonjääneen rekkakuljettajan mukaan näyttää siltä, että jokin eläin, luultavasti isokokoinen kissa tai kettu on ollut osallisena näissä onnettomuuksissa. Joten, olkaa varovaisia ja koittakaa välttää käyttämästä Valtatie 34:ää kunnes viranomaiset saavat tutkittua lisää asiaa. Ja, nyt taas radio rockin ohjelmaan." Radiossa alkoi pauhaamaan Jimi Hendrixin versio Bob Dylanin kappaleesta All Along The Watchtower ja Steve käänsi radiota vieläkin lujemmalle. Ja vielä vähän. "Mitä hittoa oikein tuossa uutislähetyksessä oli? Onnettomuuksia valtatie 34:llä? Mehän ajamme valtatie 34:ää!" Harry puhui hieman pelokkaasti. "Otahan nyt vaan rennosti, Harry. Et tässä ole mitään ongelmaa, jatketaan vaan matkaa eteenpäin." 2. Hetken päästä kuitenkin Harry ja Steve näkivät jotain edessäpäin. He saaapuivat onnettomuuspaikalle joka oli täynnä ambulansseja, poliisiautoja, ihmisiä, niin poliiseja, sairaanhoitajia kuin yksi toimittaja ja muuta väkeä. Steve hiljensi vauhdin kävelynopeuteen ja veivasi auton ikkunan auki. Yksi poliiseista käveli auton luokse. "Pojat, tämä on onnettomuuspaikka. Mikä tarkoittaa sitä, että jatkakaa matkaa eteenpäin, mutta tehkää se varoen. Me emme halua enää tänään yhtään enempiä onnettomuuksia. Kai te pojat uskotte minua?" Poliisi puheli. "Kyllä me herra konstaapeli uskomme sinua ja pidämme silmämme auki ja ajelemme varovasti." Pojat toistivat melkein yhteen ääneen. "Hyvä. Jatkakaa matkaanne." *** Hetken päästä pojat olivat jälleen elementissään. Auto kiiti taas eteenpäin reilusti yli nopeusrajoitusten ja pojat naureskelivat ja juttelivat. "Voitko uskoa, Sandy Allen, koulun upein nainen on täysin lätkässä sinuun! Sinun on pakko olla syntyä tänne maailmaan maailman parhaan karman kanssa! Sandy Allen, voi helvetti, voitko uskoa!" Harry hehkutti ystävälleen pelkääjänpaikalta. Steve virnisti. Leveä hymy levisi hänen komeille kasvoilleen. Mies oli selvästikin itsekin tietoinen tuosta hyvästä karmastaan ja muutenkin hyvä tilanne koulun naisrintamalla vain lisäsi hänen suurta egoaan, itsetietoisuuttaan. "Naiset, naiset, naiset!" Steve naureskeli edelleen tyytyväisenä. "Ota niistä nyt sitten selvää." "No, ota nyt sitten selvää ainakin Sandystä!" Harry tokaisi. "Ehkäpä otankin. Ehkäpä otankin." 3. Steven ja Harry ajellessa eteenpäin tapahtui jotain ikävää ja yllättävää. Keskelle tietä ilmestyi kuin tyhjästä yhtäkkiä suuri musta kissa. Steve painoi Mustanginsa jarrut pohjaan. Hetken auto heittelehti

edestakaisin asfaltilla ja poltti kumijälkiä siihen. Sitten kuului kolahdus ja viimein auto pysähtyi keskelle tietä. "Mitä helvettiä se oikein oli?" Harry tuumi kauhusta kalpeana. "Mitä helvettiä se oikein oli!" "Musta kissa." Steve vastasi kylmänrauhallisesti. "Minun mielestä se oli musta kissa." Harry veti hetken henkeä sisään. "No, mennään katsomaan!" *** Steve ja Harry seisoivat kädet puuskassa tien varrella. He katsoivat edessään olevaa kuollutta kissaa, mustaa sellaista. Hetkeen kumpikaan ei tiennyt mitä tehdä, sen jälkeen Steve otti kiinni kissasta ja heitti sen niin pitkälle tienvarren pusikkoon kuin vain pystyi. "Mitä sinä oikein teet, Steve!" Harry puuskahti. "Ethän edes tiedä oliko kissa elossa vai ei? Ei me voida noin vaan heittää sitä tuonne puskaan! Mitä jos se on vielä elossa ja kärsii?" "Kuka hitto siitä välittää? En minä ainakaan, se oli yksi typerä väärässä paikassa ollut kissa vaan." "Silti, minun mielestä meidän pitäisi...radiossakin sanottiin..." "Meidän ei tarvitse tehdä mitään muuta kuin mennä takaisin autoon ja painua vähän äkkiä helvettiin täältä! Sitä meidän täytyy tehdä, Harry!" 4. Steve makaili illemmalla sängyssään. Hän selaili kännykkänsä nimiluetteloa, etenkin Sandyn numeroa ja vanhoja viestejä. Nyt oli perjantai ja Steve, Harry, Megan sekä tietenkin Sandy olivat suunnitelleet viettävänsä perjantai-iltaa yhdessä, luultavasti taas paikallisella uimarannalla missä oli nuotiokatos, paikka jossa he usein kesäisin viettivät yhdessä aikaa kertoillen toisilleen nuotion valossa kaikeinlaisia tarinoita ja olutta juodessa. Puheilin Steven kädessä soi. "Haloo." Hän vastasi. "Onko kultani siellä? Mitä teet nyt, makailenko sängyllä? Kyllä minä sinut tunnen, sinä makaat sängyllä ja varmaankin tutkit kännykkääsi. Hih!" Soittaja oli Sandy. Sandy oli luonteeltaan kiltti nuorinainen, hänellä oli hurmaava äly ja vielä hurmaavampi ulkonäkö joka oli kuin milläkin suurella mallilla ja lisäksi hänellä oli aivan loistava huumorintaju. Se oli ulkonäön ja älyn ohella yksi tärkeimmistä ominaisuuksista joihin Steve oli rakastunut Sandyssä. Vaikkakaan, Steveä itseään ei ehkä aivan pidetty minään suurena älynjättiläisenä, mutta silti molemmilla oli tosiaan erittäin hyvä ja molemmille hyvin yhteensopiva huumorintaju. "No niin, minähän se täällä. Sinun ja vain sinun kultasi." Steve vastasi. "Ja, mitä tulee sängyllä makaamiseen, niin olet oikeassa siinäkin. Ja, minä tosiaankin tutkin samalla kännykkääni. On jotenkin pelottavaa, että tunnet minun niin hyvin, heh!" "Kyllä minä sinut tunnen ja siinä ei ole mitään pelottavaa. Mutta, asiasta toiseen...tai oikeastaan minä kysyisin sinulta yhtä hämmentävää juttua..." "Anna tulla vaan, kysy pois vaan." "No, kuulitko sinä radiossa niistä uutisista? Siitä uutisesta niistä onnettomuuksista valtatie 34: llä? Niistä mihin liittyi joku eläinkin, koira, kissa, kettu tai joku sellainen?" "Kuulin kyllä niistä. Minä itse asiassa ajo..." "Minun äitini veli on kuollut. Hän oli yhdessä noista onnettomuuksista." Steve oli hetken hiljaa. Hän mietti mitä voisi sanoa Sandyn ikävää uutiseen, mutta ei osannut muuta kuin pahoitella asiaa. "No, en minä tuntenut kovin hyvin Mikeä, mutta kuitenkin tuollainen aina järkyttää jollain tavalla. Se ei vaan tunnu hyvälle. Ei millään." "Niin, ei todellakaan tunnu. Otan todellakin osaa suruusi." Steve sano vaimeasti. "Kiitos. No niin, puhutaan jostain muusta, jostain hieman kevyemmästä. Miten olisi jos lähtisimme tänään taas nelistään rannalle? Voisimme grillata makkaraa ja juoda muutaman oluen, jauhaa niitä näitä ja viettää hyvää viikonloppua. Miltä kuulostaa? Minusta se olisi kaikeasta huolimatta hyvä idea." "Se kuulostaa paremmalle kuin hyvälle!" 5. Illemmalla Steve kaartoi Mustagillaan Harry perheen talon pihaan. Hän tyyttäsi muutaman kerran torvea ja odotteli ystäväänsä käsi roikkuen rentona avoimen ikkunan ilkopuolella ja tupakka suussa. Viimein hän näki liikettä talon kuistilla ja hetken päästä Harry astui sisään autoon. "Missä viivyt, Harry?" Steve kysyi. "Minulla oli juuri yksi tärkeä skypepuhelu. Löysin netistä tämän yhden upean n..." "Ääh, satuilut sikseen Harry, nyt lähdetään liikkeelle. Sandy ja Megan varmaan jo odottavat meitä. Meitä onnenpeikkoja!" *** Poikien ajeltuaan jonkin aikaa, Harry puhui. Hän kertoi Stevelle, että myös hänen äitinsä veli oli joutunut valtatie 34:llä

onnettomuuteen johon oli mystisesti liittynyt joku kissa, koira tai muu vastaava eläin. Harry kertoi kuinka hänen äitinsä oli shokissa ja huolissaan teho-osastolla olevasta veljestään. Lääkäreiden mukaan saattoi olla, että äidin veli jäi lopullisesti vihannekseksi tai ainakin jonkin asteisesti halvaantuneeksi. "Tuo on kyllä paskamainen juttu, myös Sandyn äidin veli oli ollut onnettomuudessa valtatie 34:llä, mutta hän oli kuollut välittömästi. Harryn äidin veljellä oli kuitenkin vielä toivoa. Vai mitä?" Steve puhui lohdutellen. "Joo. Onhan hänellä toivoa, vaikkakin pientä sellaista. Mutta, haluaisin keskustella vielä uudelleen yhdestä tähän liittyvästä aiheesta." "Anna minä arvaan. Haluat puhua siitä mustasta kissasta. Siitä minkä yli me ajoimme." "Mistä tiesit?" Harry ihmetteli. "No, en minäkään nyt niin tyhmä ole. Mutta, minä olen kuitenkin sitä mieltä, että se kissa sai ansionsa mukaan. Se kissa oli syyllinen niihin onnettomuuksiin." "Et voi olla täysin varma siitä, Steve. No, oli miten oli, niin minulle jäi jotenkin paha olo koko asiasta. Sen jälkeen kun lähdimme paikasta missä olimme ajaneet kissan yli minulla on ollut koko ajan jonkinlainen kiusallinen ja vainottu olo. Ihan kuin sen kissan henki jotenkin tarkkailisi minua vieläkin ja..." "Kuuntele nyt hyvä mies itseäsi ja lopeta tuollaisen saastan miettiminen! Siinä kissassa ei ollut mitään yliluonnollista, se oli aivan tavallinen kissa jonka yli me ajoimme! Kuuntele nyt tosiaan itseäsi ja ota itseäsi niskasta kiinni!" "Hyvä on, hyvä on! Minä otan itseäni niskasta kiinni ja tästä lähtien puhumme jostain muusta vaik..." Silloin auton tuulilasiin lensi jotain. Jotain isoa ja voimakasta ja Steve menetti auton hallinnan ja auto syöksyi rämähtäen tien viereiseen pusikkoon. 6. Pitkän aikaa oli hiljaista. Mistään ei kuulunut oikein mitään, ainoa ääni oli tuulen havina läheisen viljapellon seassa. Sitten auton sisälle tuli liikettä. "Oletko kunnossa? Vastaa minulle, oletko kunnossa, Steve?" Harry puhui ja pyyhki samalla paidanhihaansa verta otsaltaan. "Kuuntele minua Steve, oletko kunnossa?" Hetken oli taas hiljaista. Yhtäkkiä Steve alkoi yskiä ja haukkoa kovasti henkeään. Harry oli tavattoman iloinen nähdessään, että Steve ei ilmeisesti ollut loukkaantunut kovin pahoin. "Huh, olipahan tömäys. Kuinka voit Harry? Naamallasi on aika paljon verta, pärjäätkö?" Steve puhui värisävällä äänellä. "Ei tämä ole niin paha miltä se näyttää." "Hyvä." *** Hetken aikaa tutkittuaan tilannetta ja todettuaan, että eivät olleet pahoin loukkaantuneet, pojat nousivat ulos autosta ja alkoivat tutkimaan autoa. Sitä kuinka pahoja vaurioita se, Steven silmäterä, oli saanut. Ja, yllätykseksi autokaan ei ollut vahingoittunut pahoin. Steve ja Harry polttivat tupakat ja jo nyt naureskelivat hieman ja totesivat, että olihan heillä ainakin jotain kerrottavaa rannalla odottaville naisilleen. Silloin he kokivat jotain selkäpiitä karmivaa. Läheisestä metsästä ja viljapelloilta kuului todella pelottavan kuuloinen jonkinlainen karjahdus ja sen jälkeen paholaismainen ärähdys. Molemmat pojat säpsähtivät ja perääntyivät vaistomaisesti muutaman askeleen takaisin kohti autoa. Sitten vielä muutaman. "Mitä helvettiä se oikein oli? Kuulitko Harry saman mitä minä vai temppuileeko vain mieleni?" "Mielesi ei temppuile, kuulin aivan saman. Mitä jos lähdetäisiin pois täältä, tytötkin jo varmaan odottavat meitä rannalla." "Veit muuten sanat suustani, Harry. Lähdetään lätkimään täältä, ja nopeasti. En yhtään pitänyt siitä miltä tuo karjaisu kuulosta ja en todellakaan halua törmätä siihen olentoon mistä ääni lähti!" 7. Hetken ajeltuaan Steve sanoi, että nyt vuorostaan hän tunsu jonkilaista paineen tunnetta päässään ja että aivan kuin kaikki ei olisi ollut aivan kohdallaan. Ja, lisäksi, nyt hän tunsu itse omakohtaisesti sen mitä Harry oli kokenut aikaisemmin ja ymmärsi täydellisemmin sen. Sitten auton radiokin alkoi temppuilemaan. Ensiksi se alkoi hiljaa räisemään ja kun Harry yritti hieman hermostuneesti laittaa koko laitetta pois päältä, niin särinä vain kasvoi kasvamistaan. Sitten tarinamme kissa astui taas kuvioihin ja joka puolelta auton erittäin hienojen äänentoistolaitteiden kautta alkoi kuulumaan erittäin aggressiivista kissan sähinää. Stevestä ja Harrystä tuntui, että he sekoaisivat jos ääni ei loppuisi. Niinpä kissa päätti sekoittaa lisää pakkaa, ja seuraavaksi Steve näki illan pimeydessä autonsa

etuvalojen loisteessa kissan keskellä tietä. Ja, häiriintyneenä vielä auton kaiuttimista kuuluvasta sähinästä hän päätti painaa auton kaasun pohjaan ja lopettaa tuon pahanilman kissan päivät lopullisesti. Mutta, hän ei onnistunut siinä, aina kun hän oli osumassa kissaan, kissa näytti taas ja taas kaikkoavan kauemmas autosta ja sama hiiri ja kissa leikki toistui uudelleen ja uudelleen. Sitten kissa lähti juoskemaan pois päätieltä, kohtimetsän siimeksessä olevaa, ylös päin johtavaa mäkeä pitkin ja katosi hetkeksi kokonaan näkyvistä. *** Vainoharhaisessa mielentilassa oleva Steve tuijotti autosta tietä edessään ja metsää ympärillään ja sadatteli sitä, että mihin kissa oikein oli häipynyt. Oli kuin maa olisi niellyt koko kissan, mutta niin ei ollut käynyt. Steve erotti viimein suoraan edessä, mäen ylhäällä kissan hienon siluetin. Silloin täydellinen raivo sokaisi hänet ja sai hänet valtoihinsa ja Mustang ampaisi eteenpäin täyttä vauhtia hullut matkustajat mukanaan. Ja, se oli kaiken loppu. Kissa väisti viime hetkellä autoa ja Steve ja Harry lensivät autonsa kanssa kaaressa alas mäen lopussa olevaan syvään rotkoon ja Mustang ja sen epäonniset matkustaja räjähtivät liekkeihin. Yksi irronnut ja liekeissä olevan auton rengas pyöri läheiseen metsään ja hetken päästä kaatui ja sammui. Auto roihusi aikansa tullessa, bensatankki räjähti ja jonkun aijan kuluttua roihuttuaan liekit hiljalleen sammuiivat ja pimeys lasketui koko mäelle ja alas rotkon pohjalle. Ainoat mitkä paikalla enää loistivat olivat mäen ylhäällä, rotkon reunalla istuvan ja kaikkea katselevan kissan veren punaiset silmät. Kissan joka nuoli itseään tyytyväisenä ja lopulta kääntyi pois ja katosi jonnekin pimeyteen. Epilogi Ja, kuten joku tuntematon mestari on tosiaan joskus sanonut. "Ja täytyy muistaa, että joskus pimeässä niiden silmät välkkyvät punaisina kuin itse pirulla ja mielessään ne punovat juonia juonten perään kunnes ovat saaneet sinut verkoonsa." Loppu